

надають інформацію. Крім економічних знань необхідні і правові знання в частині, яка регламентує правила документального відображення фінансово-господарської діяльності економічних суб'єктів різного рівня [20].

Крім того експерту-економісту необхідно орієнтуватися в особливостях правового регулювання фінансово-господарської діяльності економічних суб'єктів різного виду. У багатьох випадках вже на стадії підготовки документів і матеріалів для експертизи і формулювання експертних завдань виявляється невідповідність документації, наданої на експертизу, положенням чинного законодавства. Це дозволяє особі, яка призначає судову експертизу, конкретизувати завдання експертного дослідження, в тому числі в порядку консультації з відповідним фахівцем.

Перелік використаних джерел

1. Романів С.Р. Судово-економічна експертиза в Україні: її економічна суть та кадрове забезпечення/ С.Р. Романів, Л.А. Будник, С.І. Саченко/ Інфраструктура ринку. - 2018. - № 23. –С. 343-350.

2. Романов В. Судебная бухгалтерия. Краткий курс [Электронный ресурс]/В.Романов.–: <http://booksonline.com.ua/view.php?book=38801>

3. Савченко Л. І. Судово-бухгалтерська експертиза: опорний конспект лекцій / Л. І. Савченко. - К.: КНТЕУ, 2001. - 166 с.

Ольга Муравська

*студентка магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

ПОНЯТТЯ СИСТЕМИ ЗЛОЧИНІВ У СФЕРІ ЕКОНОМІКИ

Проблематика попередження економічної злочинності в умовах трансформаційної економіки належить до числа найактуальніших кримінологічних, політичних і правових проблем сучасної України. Ефективна боротьба з проявами економічної злочинності потребує комплексного системного підходу і органічного поєднання профілактичних, правоохоронних та репресивних заходів, чітко визначених пріоритетів та належного забезпечення: економічного, кадрово-професійного, інформаційно-аналітичного, науково-методичного, матеріально-технічного тощо. Ігнорування хоча б однієї з цих складових суттєво знижує ефективність боротьби з економічною злочинністю в державі.

Оскільки прояви економічної злочинності залежно від правових і соціально-економічних чинників постійно змінюються, то важливим завданням і постійною функцією держави має стати здійснення стабільного правового і економічного моніторингу її проявів. Ця функція повинна реалізуватися не лише шляхом аналізу показників кримінально-правової статистики, а й знаходити своє втілення при реалізації правозастосовної практики у різних галузях правового регулювання економічних відносин. Визначення економічно доцільних правових засад господарської діяльності і активне впровадження їх у практику економічної життєдіяльності суспільства – нагальне завдання для сучасної України. Здійснюватися це завдання повинно на підставі науково обґрунтованої Концепції економічної безпеки держави, а також довгострокових та короткострокових національних програм протидії економічній злочинності і окремим її видам [2].

Слід зазначити, що економічні злочини необхідно розглядати як систему їх груп і видів, які передбачені чинним кримінальним законодавством і проявляються у певних сферах економічного життя суспільства і держави.

1. Злочини в сфері відносин власності, вчинені в процесі економічної діяльності: крадіжка; шахрайство; привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем.

2. Злочини в сфері фінансових відносин: виготовлення, зберігання, придбання, перевезення, пересилання, ввезення в Україну з метою збуту або збут підроблених грошей, державних цінних паперів; ухилення від повернення виручки в іноземній валюті; ухилення від сплати податків, зборів, інших обов'язкових платежів; шахрайство з фінансовими ресурсами; порушення порядку випуску та обігу цінних паперів; незаконне виготовлення марок акцизного збору; незаконні дії з документами на переказ; незаконне відкриття валютних рахунків; легалізація грошових коштів, здобутих злочинним шляхом.

3. Злочини в сфері виконання бюджету: порушення законодавства про бюджетну систему України; видання нормативно-правових актів, які змінюють доходи і видатки бюджету всупереч встановленому закону.

4. Злочини в сфері підприємницьких відносин: зайняття забороненими видами господарської діяльності; порушення порядку зайняття господарською та банківською діяльністю; фіктивне підприємництво; протидія законній господарській діяльності;

приховування стійкої фінансової неспроможності; фіктивне банкрутство; доведення до банкрутства; незаконне виготовлення, зберігання, збут або транспортування з метою збуту підакцизних товарів; порушення порядку здійснення операцій з металобрухтом; порушення правил здачі дорогоцінних металів; незаконні дії у разі банкрутства.

5. Злочини в сфері проявів монополізму і недобросовісної конкуренції: незаконне збирання з метою використання або використання відомостей, що становлять комерційну таємницю; розголошення комерційної таємниці; змова про зміну чи фіксування цін; порушення антимонопольного законодавства.

6. Злочини в сфері відносин обслуговування населення: випуск або реалізація недоброякісної продукції; обман покупців або обман замовників; фальсифікація засобів вимірювання; незаконне використання товарного знака.

7. Злочини в сфері регулювання переміщення майна через митний кордон України: контрабанда.

8. Злочини в сфері приватизації: незаконна приватизація державного, комунального майна; незаконні дії щодо приватизаційних паперів; недотримання особою обов'язкових умов щодо приватизації державного, комунального майна та їх подальшого використання [1]

Отже, виходячи з наведеного, можна стверджувати, що злочинність у сфері економіки – це соціально-економічне деструктивне для економіки держави явище, яке проявляється у вчиненні особами навмисних корисливих злочинів у сфері легальної і нелегальної економічної діяльності.

Одне з головних завдань протидії економічній злочинності в країні, на наш погляд, полягає в тому, щоб створити такі умови, при яких вчинення економічних злочинів стало б справою не вигідною і підвищеної ризикованості. Збільшення ризику вірогідності притягнення до кримінальної відповідальності, соціальних і економічних втрат і зменшення рівня впливу криміногенних факторів – це ті складові, які повинні стати головним напрямком кримінологічної політики держави в умовах трансформаційної економіки.

Перелік використаних джерел

1. Білоус В. Т. Координація боротьби з економічною злочинністю. К.: Академія держ. податк. служби України. 2017. 449 с.

2. Вівчар О. І. Вплив злочинної діяльності на економічну безпеку підприємницьких структур в постконфліктних умовах: ідентифікація загроз та механізми протидії. Актуальні проблеми правознавства. Вип. 1(17). 2019. С. 113–119.

Олег Полянський

*студентка магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

Оксана Марків

*викладач кафедри кримінального права і процесу,
економічної безпеки та правоохоронної діяльності
Західноукраїнського національного університету*

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Особливе місце в реформуванні українського публічного права відводиться формуванню принципово нових механізмів, спрямованих на забезпечення публічного порядку та публічної безпеки. На сьогоднішній день Україна отримала унікальний історичний шанс — шляхом докорінної перебудови системи правоохоронних органів перетворити міліцію на орган, пріоритетним напрямом діяльності якого є захист прав і свобод громадян, інтересів суспільства і держави від протиправних посягань, а також приведення законодавства у відповідність із міжнародними стандартами. Одним із аспектів досліджуваної проблеми є чіткий аналіз підрозділів поліції.

Завдання та напрями діяльності МВС України визначають функціональну структуру його органів, яка складається із Національної поліції, Національної Гвардії тощо

Міністерство внутрішніх справ є провідним органом, який здійснює державне управління в галузі внутрішніх справ шляхом централізованого керівництва, що полягає в керівній діяльності щодо найважливіших питань роботи органів внутрішніх справ, визначенні головних її напрямів; вдосконаленні системи управління і організації праці; виданні відомчих нормативних актів; веденні обліку та розподілу людських і матеріально-технічних ресурсів; здійсненні координуючих, контролюючих функцій, а також в інспектуванні; вивченні, узагальненні та розповсюдженні позитивного досвіду